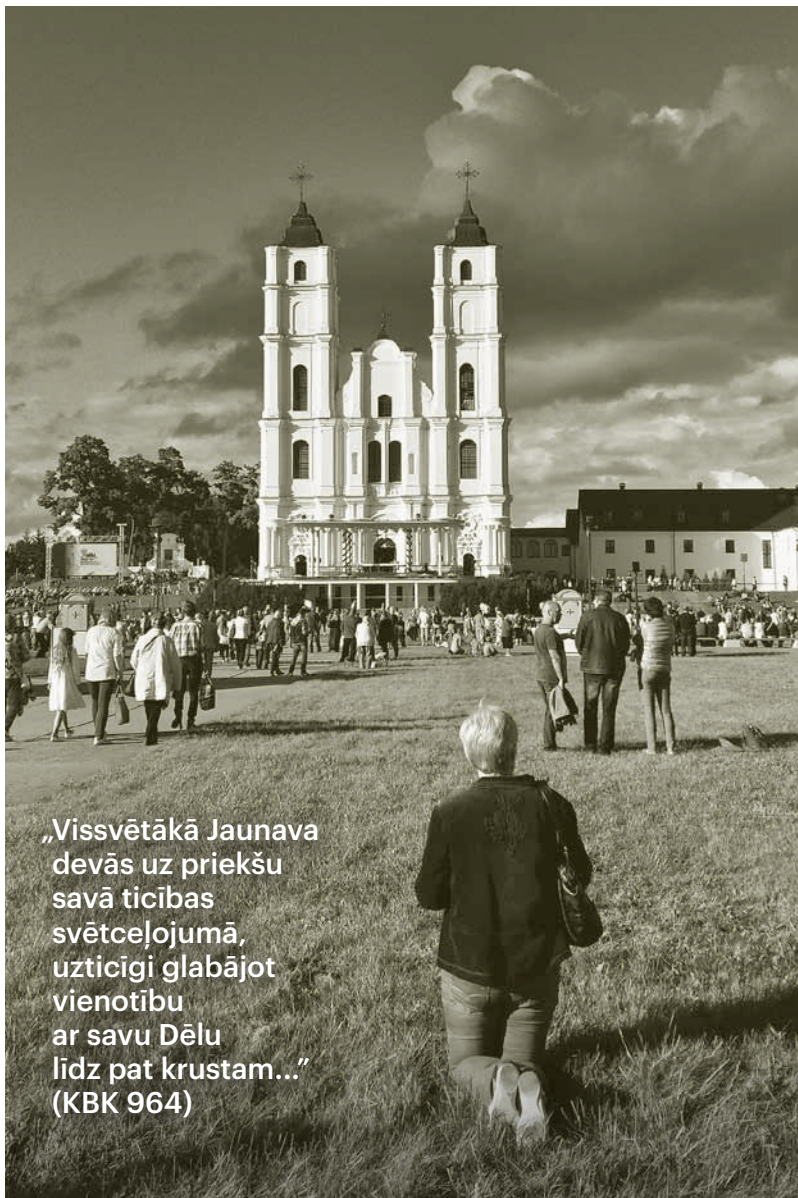

Augusts 2016

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

„Vissvētākā Jaunava
devās uz priekšu
savā ticības
svētceļojumā,
uzticīgi glabājot
vienotību
ar savu Dēlu
līdz pat krustam...”
(KBK 964)

DZĪVE: CEĻŠ? SVĒTCEĻOJUMS?

Šajā un iepriekšējā mēnesī daudziem mūsu draudzes locekļiem bija dots būt ceļā gan atvaļinājuma un atpūtas dēļ (sakarā ar to daži bija Polijas kalnos, Tatros), gan dzīves jautājumu un ticības dēļ (tādēļ daži devās svētceļojumā uz Aglonu). Šķiet, ka interesantu gaismu domām par ceļošanu dod citāts no poļu ansambļa „2+1” dziesmas 80. gados: „*let, aizvien iet uz saules pusi; uz saules pusi līdz apvāršņu malai...*” Un tālāk: „*let, visu laiku būt šajā ceļojumā, kuru cilvēki prozaiski nosauc par dzīvi. let, vienmēr iet, kaut visilgāk, aizmugurē turēt tauvojošos nakti...*”

Šie vārdi skaisti norāda, ka ceļojumiem cilvēka dzīvē ir vēl lielāka jēga, nekā tikai pārvietoties no punkta A līdz B. Cilvēks var tos uztvert (kā bija teikts citātā), kā dzīves ikonu, un pieminētā „apvāršņu mala” var asociēties ar nāvi, kura tomēr nebūs vien identiska ar fizisko nāvi. Tad dziesmas vārdi var attēlot jebkuru dzīves „svētceļojumu”, kurā mēs izejam no tā, kas vienkāršs, ikdienišķs vai pārāk zems, nevērtīgs, vai pat nešķīsts, grēcīgs, un kad dodamies pie daudz nepārejošākām un svētīgākām vērtībām. Vēl vairāk: ja „saule” būs saprotama, līdzīgi kā Zahārija korāli (sal. Lk 1,78), tur būs runa par īstu dzīves svētceļojumu pie mūžības, pie paša Dieva.

Cik bieži šī doma ir klātesoša Dieva atklāsmē (Svētajos Rakstos)! Jau tad, kad ir runa par mūsu ticības tēvu, proti, Abrahāmu (sal. Rom 4,11.16), pirmā lieta, ko Dievs prasīja no viņa, bija **iesākt ceļojumu**. Tomēr uzreiz Dievs paskaidroja, ka šis ceļojums neieveda vien jaunā vietā, bet būs **neparasts ceļš**, jo atnesīs daudz vairāk: „*Kungs sacīja uz Ābrāmu: „Izej no savas zemes, no savas cilts un no sava tēva nama uz zemi, kuru Es tev rādīšu. Es tevi darišu par lielu tautu, Es tev svētīšu un darišu lielu tavu vārdu, un tu*

būsi par svētību.” (Rad 12,1-2) Tātad mēs droši varētu teikt, ka Ābrāms iesāka **svētceļojumu, kurš veda pie svētības**.

Šajā vietā vajag norādīt, ka viņa svētceļojums (svēts ceļš, ceļš pie svētībām) veda cauri dažādiem pakāpieniem. Tā nebija „pastaiģa”, jo kā komentēt faktu, ka Dievs šajā ceļā svētīja, pat lielos gados apdāvinot ar dēlu (sal. Rad 18,10-11), bet pēc tam prasīja: „*Nem savu vienīgo dēlu, kuru tu mīli, Īzāku, un ej uz Morija zemi un upurē to tur par dedzīnāmo upuri uz kāda no kalniem, kuru Es tev norādīšu.*” (Rad 22,2)

Var skaidri redzēt, ka tas bija iekšējs ceļš, nobriešanas ceļš, ticības ceļš. Šajā punktā mēs varētu palīdzēt Ābrāmam un līdzīgi kā „2+1” komentēt (dziedāt): „*Ej uz Dieva Gudrības Saules pusi, kura apgaismo visu un kura parādīs, ka tava dēla vietā tu upurēsi jēru, kuru tagad vēl neesi spējīgs redzēt! Ej un aizmugurē turi pasaulīgas saprašanas tumsu, kura grib iznīcināt Dieva apsoliģumu gaišumu! Ej līdz prāta malai, jo tas daudz nesaprot; ej, ticība tevi pavadis tālāk!*”

Ābrāma ceļojums pieprasīja konkrētu ceļu un konkrētus darbus (sal. Jk 2,21-22), lai viņā izveidotu īstu svētceļojumu pie ticības, pie svētībām sev un tautām. Līdzīgi notika, piemēram, ar Vecās Derības Jāzepu (sal. Rad 37-50), ar svēto Pāvilu (sal. Apd 13-14; 16-17) vai ar pašu Jēzu, kura dzīves vislielākos noslēpumus Evaņģēlists Lūkass parādīja kā ceļojumu uz Jeruzalemi, kā arī pie Debesu Tēva uz Debesīm. Uzlūkosim tā saīsinājumu:

„*Bet notika, kad izpildījās Viņa uzņemšanas diena, viņš vērsa savu seju, lai ietu uz Jeruzalemi.*” (9,51) „*Bet notika, ka tiem ejot pa ceļu, kāds sacīja Viņam: Es sekošu Tev, kurp vien Tu iesi.*” (9,57) „*Bet notika, ka, tālāk iedami, viņi nonāca kādā miestā; un kāda sie-*

vieta, vārdā Marta, uzņēma Viņu savā namā.” (10,38) „*Un Viņš, turpinādam ceļu uz Jeruzalemi, apstaigāja pilsētas un miestus mācīdam.*” (13,22) „*Un Viņš, iegājis Jērikā, gāja tai cauri.*” (19,1) „*...un to teicis, Viņš, iedams uz Jeruzalemi, turpināja ceļu. Kad Viņš tuvojās Betfāgai un Betānijai pie kalna, kas saucas Olīvkalns...*” (19,28-29) „*Un Viņš, pienācis tuvāk un uzlūkodams pilsētu, raudāja par to...*” (19,41) „*Viņš, iegājis svētnīcā, sāka dzīt ārā tos, kas tanī pārdeva un pirka...*” (19,45) „*Un izgājis, Viņš pēc ieraduma gāja uz Olīvkalnu...*” (22,39) „*Un tie Viņu apcietināja un veda augstā priestera namā.*” (22,54) „**Un kad tie nonāca vietā, kas saucas Kalvārija, tur tie sīta Viņu un slepkavas krustā...**” (23,33) „*Un, lūk, divi no viņiem tanī pat dienā gāja uz miestu, vārdā Emmaus, kas atradās sešdesmit stadiju attālumā no Jeruzalemes. (...) Un notika, ka, viņiem sarunājoties un vienam otru izvaicājot, arī pats Jēzus tuvojās un gāja kopā ar viņiem.*” (24,13.15) „*Un Viņš tos izveda ārā līdz Betānijai, un, savas rokas pacēlis, svētīja tos. Un notika, ka **Viņš, svētījot tos, attālinājās no tiem un pacēlās debesis.***” (24, 50-51)

Visi šie pieminētie ceļojumi (vienlaicīgi – svētceļojumi) der tam, lai cilvēka sirds, Dieva vadīta, „*izietu no ūdens*” un „*ieietu vinā*” (sal. J 2, 1-11), lai būtu ievesta Apsolītajā Zemē, svētajā pilsētā, jaunajā Jeruzalemē (sal. Atkl 21, 2). Tādējādi Dievs izpildīs savu seno apsoliģumu: „*Es esmu nolaidies,*

lai viņus izglābtu no ēģiptiešu rokām un tos izvestu no šīs zemes uz labu un plašu zemi, uz zemi, kur piens un medus tek...” (Izc 3,8)

Šķiet, tagad var labāk saprast, ka tie, kuri šovasar uzkāpa ļoti augstu (Kopa Kondracka – 2005 m v.j.l.) vai laimīgi iegāja Aglonā, iesāka (vai arī turpina) dzīves ceļu, ticības ceļu uz pašām Debesīm. Lai par mazu kopsavilkumu teiktajam kļūst vārdi, kurus draudzes locekļi atrada pie svētā brāļa Alberta svētnīcas, nokāpjot no virsotnēm:

„*Kalni šķīsta un pieprasa šķīstīšanu. Kalni šķīsta no egoisma un pašmīlības, no augstprātības un lepnības. Kalni ir lieliska telpa, lai iegūtu uzticību meklēšanā. Kalni māca meklēt, māca pacietību. Tie šķīsta no egoisma, kad vajag dalīties ar maizes gabalu vai cukura drupatu, vai kad vajag atkāpties no saviem plāniem, lai glābtu otru cilvēku, bieži nepazīstamo. Kalnu cilvēks nav tas, kurš māk staigāt pa kalniem un kuram tas patīk, bet tas, kurš ar kalniem māk dzīvot ielejās. Kad cilvēks jūtas kā punduris kalnu milzīguma priekšā un, pazīstot sevi pašu, savu iekšieni, savas iespējas, savu pašņepietiekamību, soli aiz soļa iegūst vienu no visdārgākajām cilvēka īpašībām – pazemību. Tā, kalnos iegūta, pēc tam nes augļus ielejās. Tiešām, kad uz jautājumu: „Kāpēc tu staigā pa kalniem?” tu nezini, kā atbildēt, un tu esi apjucis, tu dod pierādījumu, ka meklē NEZINĀMO (NEATKLĀTO).”*

Priesteris Pāvils

Dzejas pieskāriens

Pāvils Kamola
NEVAR KUSTĒTIES...

*Nevar kustēties,
nevar aizbēgt... —
sasiets kā Gulivers
ar nodomu diegiem.
Ēnu čuksti
par asaru šķērēm
un atpūtas bezdibeni —
kārdina...*

*Tie ir avju diegi,
kuras nāk pie Avota;
tas ir paslēpts kamolā —
skaidroja Ausma.
Tad viņš piecēlās
izdziedāt „Amen” —
augstu līdz Debesij,
plašu kā pasaule.*

Madona, Adorācija kapela 20.07.2016.
(sv. pravieša Elija svētkos)

„TICĪBAS CEĻĀ SVARĪGI PILNVEIDOTIES”

Augusta notikumu centrs katoļiem nepšaubāmi ir Aglona, kad 15. datumā svinam Vissvētākās Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas svētkus. Jau sešus gadus Aglonas bazilikas, tās draudzes garīgais vadītājs ir priesteris **Daumants Abrickis**. Ar viņu arī šī numura saruna.

Sakiet, kāds bija jūsu pirmais svētceļojums uz Aglonu?

Kā jauniets uz Aglonu nolēmu iet no Rēzeknes kopā ar priesteri Andri Trapučku, tas bija 1988. gadā. Īsi pirms iziešanas pēkšņi saslimu. Reiba galva, nevarēju paiet, bija jāpaliek mājās. Tomēr radās pamudinājums panākt grupu ar transportlīdzekli. Nelabums drīz pārstāja, turpināju ceļu kopā ar visiem. Pārvarot slimību, nonācu Aglonā. Toreiz dziedāju baznīcas korī, ar jauniešiem arī gājām. Uzskatu, ka mana ticība auga, pateicoties tieši svētceļojumiem. Pirms tam garīgā dzīve bija tradicionāla – uz Sv. Misi gāju (vecāki lūdza) un tur biju. Šad tad kādu lūgšanu noskaitīju, bet pēc svētceļojumiem jutu, ka garīgā dzīve kļūst dzīva. Svētceļojumi kā jauniem man palīdzēja uzsākt savu personīgo garīgo dzīvi. Tajos iepazīnos ar cilvēkiem, no kuriem guvu pieredzi par lūgšanu praksi.

Priesteris Daumants Abrickis: – Aglonā ir īpaša gaisotne, kas tuvina Dievam.

Vai būtu vēlētās doties svētceļojumā tagad, kad esat pats ielikts rūpēs par svētceļnieku uzņemšanu?

Pēdējo reizi svētceļojumā uz Aglonu devos pirms sešiem, septiņiem gadiem, kad kalpoju Barkavā. Protams, ka sirdī jūtu ilgas iet atkal, ienirt Dievā, nedomāt par problēmām. Kaut tagad garīgo dzīvi piepildu citādā veidā, apzinos, ka svētceļojumu laiks ir ļoti vērtīgs.

Pārvarot grūtības, aug mūsu ticība. Dievs mūs vada, caur cilvēkiem atbalsta, visi taču gūtās tulznas sadziedējam. Svētceļojuma galamērķis ir Aglona. Kad ienāc bazilikā, redzi Dievmāti un Sakramentu, nometies ceļos, tevi pārņem sajūtu sajūtas. Esi ienācis vidē, kur citi jau lūdzas, svētceļojums ir beidzies un gribas paklusēt, gūt mieru – tas ir viens no spēcīgākajiem momentiem.

Kā Aglonā ir kalpot ikdienā?

Pavisam citādi. Ikdienā šo īpašo sajūtu nav. Es gan vairs arī nedzīvoju no sajūtām. Rūpēs, kā uzņemt svētceļotājus, protams, nevar iztikt bez lūgšanas. Ja nelūgsimies, kļūsim par funkcionāriem, kas sniedz vien konkrētus pakalpojumus. Tās ir briesmas, kas jāapiet, nepārvēršoties par apkalpotā-

jiem, kam pašiem savas garīgās dzīves nav. Līdz ar to atrodu laiku apstāties, būt kopā ar Dievu. Un tur man palīdz mana kopiena „Dzīvības mātes institūts”, kurā kā priesteris kalpoju un piederu. Mana garīgā dzīve saistīta ar Karmela kopienu, Karmela garīgums palīdz nezaudēt attiecības ar Tēvu. Tā ir klusā lūgšana, reizi gadā atgriežos Francijā un atjaunoju spēkus kopienā. Kopā ar māsu Sofiju Aglonā arī pats vadu rekollekcijas. Par Dievu un lūgšanu runāju no personiskās pieredzes. Var jau pārstāstīt kādas grāmatu gudribas, bet svarīgāk par citu pieredzi ir sevi uzkrātais. Neteikšu, ka esmu ticis kādās septītajās debesīs, bet kaut kas ir iepazīts, Dievs vada un veido.

Cik liela komanda Aglonā esat?

Aglonā esam četri priesteri, viens studē Itālijā, divi man palīdz. Pirms sešiem gadiem biskaps tā arī pateica – gribi vai negribi, bet jābrauc uz Aglonu. Man iedeva palīgus, un, tā kā katram cilvēkam ir stiprās un vājās puses, palodies, ka ir palīgi, kas kompensē manus trūkumus.

Pēc cilvēku pieplūduma, protams, 15. augusts ir Aglonas kulminācijas brīdis. Daudzi šai laikā pieiet pie grēksūdzes, rindas ir ļoti garas. Kad sāku kalpot Aglonas bazilikā, biktskrēslā svētku laikā pavadīju 9 stundas pēc kārtas. Šai sakramentā cilvēks izlīgst ar Dievu, viņā iestājas miers. Ievainojumi nereti tik ātri nesadzīst, bet grēks tiek piedots. Piemēram, par abortu. Nebūs tā, ka sieviete visu aizmirsīs. Rēta paliks, bet būs apziņa, ka grēks ir piedots, Dievs to par grēku vairs neuzskata. Vainas apziņa, ciešanas nereti paliek ilgāk, no tā atbrīvoties momentā nevar.

Vai Aglonai kā garīgam centram ir savi pārbaudījumi?

Darbi nenāk ar vieglumu, bet nāk caur grūtībām. Upuris, ko nesam šajās dienās, nav viegls. Nav tā, ka viss iet kā pa diedziņu. Ir aizķeršanās, grūtību pārvarēšana. Ja

esam iznesuši upuri pirms svētkiem, svētku laikā viss ir lieliski. Svētceļnieki savu upuri nes, ejot kājām, mēs uz vietas nesam citu grūtību krustu. Dievs ik dienas pārbauda mūsu izturību, ticību, pašāvilību. Grib, lai lūdzamies, lai Viņam uzticam savas rūpes un pieņemam ikkatru situāciju.

Ienākot Aglonā, cilvēki jūt, ka tā ir pieļūgta vieta. Šī ir lūgšanu piepildīta vieta. Citi gan norāda – Aglonā visi atnes un atstāj savus grēkus, tāpēc te dažkārt neveicas. Bet Dievs negatīvo prot pārveidot, Dievs ir lielāks par visu melno un grēcīgo.

Kā ikvienam augt garīgumā?

Varam idealizēt, kā tam vajadzētu būt, bet svarīgākais – kā ar augstiem principiem dzīvot savā praktiskajā dzīvē. Dieva plānā ir ne tikai prieks, bet arī garīgais sausums. Mēs nevaram vienmēr dzīvot ar iepriecinājumiem, kas, protams, ir ļoti nepieciešami, lai Dievs mūs pievilktu pie sevis, lai mēs Viņu iemilētu. Cilvēkam vajag ko taustāmu, jūtamu, priecīgu, patikamu – pozitīvu pieredzi par Dievu. Bet nākamajā posmā Dievs rāda, ka cilvēku nevar turēt tikai šajā līmenī vien, jo neesam taču bērni, ir nepieciešama arī cieta barība. Lai garīgajā dzīvē norūdītos un augtu, Karmela pieredze ved cauri tukšnesim, sausumam, kad tiek praktizēti dievišķie tikumi – ticība, cerība, mīlestība. Tas ir apliecinājums, ka cilvēkam nevajag vadīties pēc sajūtām, bet sākt vingrināt dievišķos tikumus, ko esam saņēmuši kristībā. Tieši šie tikumi palīdz garīgi augt, kaut, praktizējot tikumus, ne vienmēr ar tiem varam būt īpašās sajūtās. Galu galā mēs taču nemīlam tikai tad, kad tas ir patīkami. Pastāv arī gribas mīlestība, upurgatavā mīlestība, kur prieka nav, bet mēs lūdzam, lai Dievs vairo šo mīlestību, kas tik ļoti ir nepieciešama kalpojot, palīdzot, atsakoties no sevis. Un Dievs iedod šādu spēju, līdz ar to mīlestība aug.

Tāpat ticība Dievam. Neviens no mums vēl neesam debesīs un neredzam Dievu

vaigu vaigā. Esam virs zemes un kā saka Karmelā – ticības tikums darbojas tumsā. Tumsa nozīmē, ka Dieva klātbūtni nesaprotam, neredzam, nejūtam, bet mūsu ticības tikums palīdz šai klātbūtnē uzturēties. Mēs vienkārši zinām, ka esam kopā ar Viņu, ka Dievs ir šeit, un ticība mūs vieno.

Jaunībā, kad nebija iepriecinājuma lūgties, es arī nelūdzu, bet ticības dzīve saka, ka Dievs tevi gaida uz lūgšanu vienmēr. Ir labs garastāvoklis vai slikts – Dievs gaida tavu lūgšanu, Viņš ir šeit un dzird tevi. Dzīvojot šādu dzīvi, iemācāmies vadīties nevis pēc sajūtām, bet pēc ticības. Tad dzīve kļūst noturīga, cilvēkā parādās kas stabils, pastāvīgs, tu sāc balstīties uz ticību, nevis uz jūtām.

Līdzīgi ir ar cerības tikumu. Nereti nerovozējam – kā būs, kā izdosies, bet pašāvība un cerība saka – Dievs ir iesācis, Viņš turpi-

nās un palīdzēs tev visam iziet cauri. Šis tikums pieaug, to praktizējot, palīdz grūtībās virzīties uz priekšu.

Par dievišķajiem tikumiem runā salīdzinoši maz, kaut kristībā – ticība, cerība, mīlestība, kas ir Svētā Gara dāvanas, – ikvienam tiek iedotas. Mēs tās saņemam, bet nepraktizējam, dāvanas neizmantojam. Kopienas „Dzīvības mātes institūts” dibinātājs tēvs Marija Eugēnijs saka: – Ja kabatā ir lieta, tā tur tā arī paliks, ja neiebāzīsi kabatā roku un to nepaņemsi.

Mūsos no Dieva ir daudz ielikts, bet, kamēr neesam vingrinājušies un doto izmantojuši, tam nav nozīmes. Tāpēc novēlu garīgi augt un ikvienam savā ticības ceļā arī pilnveidoties.

Inese Elsiņa,
autore foto

ATSKATS UZ PIEREDZES KRISTĀLIEM KALNOS

Laikā no 25. līdz 30. jūlijam Madonas katoļu draudzes pārstāvji priestera Pāvila vadībā devās uz Tatru kalniem Polijā. To, cik piesātinātas bija šīs dienas 12 mūsu draudzes cilvēkiem, liecina atziņas un foto liecības.

„Teiciet Kungu, kalni un pauguri, Teiciet Kungu, visi zemes augi.” (Dziedājums Dan. 3,75-76)

♦ Karmela klosterī Černā priesteris Pāvils mums visiem vēlēja dziļu „ievainojumu”, Dieva mīlestības bultas pieskārienu. Un patiesi – Dieva mīlestību jūtām visa ceļojuma laikā. Katru rītu Euharistijā stiprināti (Sv. Mise pulksten 6.30), devāmies atklāt Augsto Tatru varenību. Izvēlētie maršruti bija aizraujoši: gan pastaiga pa *Koscielisko* ieleju, gan kalnu ezeru burvīgais miers, gan kāpšana pa trepēm uz alu, gan braukšana ar trošu vagoniņu līdz *Kasprowy* kalnu pakājei, lai ienirtu mākoņu apskāvienos ieskautajā kalna virsotnē (2005 m v.j.l.). Un

kulminācijā *Giewont* kalns (1895 m v.j.l.). Kad nokļuvām līdz *Giewonta* nogāzei, redzējām, ka kāpiens uz virsotni ir ļoti stāvs. Turoties pie klintis piestiprinātajām ķēdēm un atbalstot viens otru, virzījāmies uz augšu un sasniedzām virsotni. Kāpšana kalnos prasīja piepūli un uzmanību, īpaši lietus laikā, bet bija vērts papulēties, lai ieraudzītu vārdos neapraķstāmu Dieva radīto skaistumu. Kopīgas lūgšanas par draudzes un Latvijas baznīcu vajadzībām, „šausmīgi karsta tēja”, mazā ceļotāja Pētera „atbalsta grupas” vienotība mūs stiprināja un saliedēja visā ceļojumā.

Valentīna

♦ Kalni! Cik tie vareni, augsti un nesasniedzami. Es jutos kā puteklis to pakājē, bet Dievs taču mīl arī mūs, maziņos.

Kad kāpu kalnos, takas tik akmeņainas, ar šķēršļiem. Tālāk nav spēka ceļu turpināt, bet priestera Pāvila stingrā roka un drau-

Ineses Elsinas foto

dzies cilvēku atbalsts steidzās palīdzēt.

Kad augstums ir sasniegts, ar Dieva vārdu ir viegli doties tālāk. Apbrīnot šos neatkarīgos, skaistos skatus, kur smelties spēku. „Tie mūs godināja un, kad mēs aizbraucām, deva mums līdzīgu vajadzīgo.” (Ap.d. 28.10) Tas bija neaizmirstams ceļojums. Paldies priesterim Pāvilam!

Veneranda

◆ Ceļojums man bija patīkams pārsteigums. Bija sajūta, ka Dievs deva no visām pusēm medu. Jau tas vien, ka ar vīru divatā, bez bērniem, varējām būt tur, mums bija kas īpašs. Piedzīvojām Dieva varenību un bezgalīgo skaistumu – milzīgie, zaļojošie kalni, šalkojošās upes un strauti, klusā kalnu sanāšana.

Lielāku prieku un gandarījumu radīja tas, ka bija arī jāpiepūlas – jākāpj kalnos – tas deva uzvarētāja sajūtu. Uzvarēt mīesu. Neizpalika arī garīgā maize – Mises, slavēšana, Rožukronī, dalīšanās, Laudes un Vesperes.

Bet pāri visam bija tuvākmīlestība, sadraudzība, rūpes, asaras un smieklis. Nebija nozīmes ne vecumam, ne dzimumam, ne fiziskajam stāvoklim – valdīja vienotība Svētajā Garā. Iemīļojām kalnos. **Diāna**

◆ Virsotnes skatīt un tās cilvēkos baudīt ir dāvana, ko novērtēšu vienmēr. Mani pārsteidza gan kalni, gan svētvieta, gan visi līdzbraucēji. Ik mirkli sev klusiņām vaicāju, vai tā

ir īstenība, vai tāds piepildījums ir iespējams.

Mīlestības Dievs bija sarūpējis labāko, ko var ceļā nolikt – skaistumu acīm un izbrīnu dvēselei – nemitīgu kustību augšup.

Kāds teica – būs grūti piezemēties un atgriezties atpakaļ ikdienā. Ir ne tikai grūti, bet arī sāpīgi, jo jāpieņem un jāsadzīvo ar kādas Paradīzes atstāšanu. **Inese**

◆ Esmu priecīga, ka man bija iespēja kopā ar priesteri Pāvīlu un citiem kristiešiem doties pārgājienā pa Tātru kalniem un kopīgi lūgties. Joprojām atmiņā ir akmeņainās kalnu takas, kas bija mākoņu dūmakā ieskautas, to pat nevar aprakstīt, jo tas bija maģiski. Tikai, atgriežoties mājās, es sajutu, cik liels miers bija mani pārņēmis, un kā Dievs mūs bija nēsājis šajās dienās uz savām rokām. Ikdienas Svētā Mise, Rožukronis, ko-

pīgas lūgšanas un sarunas jau bija tik ierasta ceļojuma ikdienas daļa, ka, atgriežoties mājās, tā visa sāka pietrūkt. **Baiba**

◆ Tātru kalni man atklāja pilnīgi jaunu pasauli, kuru līdz šim nebiju pazinis. Esmu dziļi pārsteigts par kalnu varenību un neaprauktā skaistumu.

Šīs dienas, pavadot tās kopā ar draudzes locekļiem, deva iespēju kaut nedaudz satuvināties. Slavējot Dievu, piedzīvojām vairākus brīnumus, pateicoties kuriem, varējām izbaudīt dabas skaistumu

VISSVĒTĀKĀ SAKRAMENTA VIESOŠANĀS PIE MUMS MĀJĀS

Ejot uz Adorācijas kapelu, bieži vien sakām vai nodomājam, ka ejam ciemos pie Jēzus. Savukārt pedējā laikā varam teikt, ka Jēzus (apslēpts Vissvētākajā Sakramentā) ir nācis ciemos arī pie mums mājās. Šāds ierosinājums nāca no tēva Patrika viņa viesošanās laikā Madonā. Garīdznieks minēja, ka līdzīga prakse notiek arī citviet pasaulē gan vietās, kurās ir kapelas, gan tur, kur to nav.

Priestera viesošanās mājās un adorācija Vissvētākā Sakramenta priekšā ir ne tikai īpašs lūgšanu laiks un svētība ģimenei, bet arī liecība radiem, draugiem vai kaimiņiem, kuri ir atnākuši ciemos par godu šim notikumam. Lai varētu īstenot Sakramenta pārnēsāšanu, draudzē tika nopirkta šim mērķim piemērota monstrance, un tā bija kā dāvana no šā gada Svētdienas skolas absolventu vecākiem. Sakramenta ienākšanai mājās nav viena īpaša noteikta scenārija. Tas var mainīties atkarībā no apstākļiem. Varu padalīties, kā tas notika mūsu ģimenē.

Bija dzimšanas dienu laiks (mums ar vīru dzimšanas dienas ir vienam pēc otra, bet parasti tās svinam kopā). Šogad bija iestājusies sajūta, ka nevēlamies svinības, tikai mieru (iespējams, dažiem no jums ir pazīstama šāda sajūta). Bijām uzaicinājuši ciemos priesteri. Bez „ballītes” tomēr neiztikām, jo tuvinieki gribēja satikt un apsveikt. Nācās apvienot abus notikumus kopā, kaut

mūsu radi nav aktīvi baznīcā gājēji un nezina, ko domājam ar vārdiem „Vissvētākais Sakraments”.

Dzimšanas dienu vakars izvērtās par tik prieka pilnu un skaistu pasākumu, kādu nebijām gaidījuši, nedz iepriekš būtu spējuši iedomāties vai saplānot. Jau brīdī, kad ieradās priesteris ar Sakramentu rokās, viņu ieskāva ieinteresētu bērnu pulciņš. Kopā izstaigājām apkārtni un priesteris ar Jēzu, maizes zīmē apslēptu, visu redzēto svētīja. Vēlāk monstanci novietojām uz neliela

galdiņa, izrotājām to ar svecēm un ziediem, paši apsedāmies tam apkārt pusapli.

Priesteris bija paņēmis līdzīgu ģitāru un dažādu sitamo instrumentu klāstu, tie visi tika izdalīti viesiem, sevišķi jau bērniem. Vakaru pavadījām saules rietā, slavēdami Dievu ar savām mīļākajām dziesmām.

Sirdi pildīja liels prieks, jo, raugoties uz balto maizes gabaliņu ar ticības acīm, nepameta pārlicība, ka Jēzus ir atnācis pie mums ciemos. Savukārt viesus uzrunāja īpašā gaisotne un slavas dziesmu melodijas un vārdi.

Jāpiemin, ka vakara noslēgumā pie mīlastu galda, izmantojot priestera klātbūtni, no radu puses izskanēja vairāki jautājumi par Dievu.

**Agnese Liepiņa,
autores foto**

PĀRDOMAS PAR SVĒTCEĻOJUMU UZ AGLONU

Šogad kopā ar Madonas Romas katoļu draudzi uz Aglonu devos savā trešajā svētceļojumā. Katrs no tiem ir bijis atšķirīgs – gan veida, gan emociju ziņā. Pirmo svētceļojumu veicu vienatnē uz velosipēda, bez īpašas sagatavošanās, vienkārši sajūtot sirdī aicinājumu doties uz Aglonu.

Pagājušajā gadā piedalījos Madonas draudzes velo svētceļojumā. Emocionāli tas izvērtās ļoti grūts, tāpēc šogad ilgi šaubījos, vai maz vēlos grupā doties uz Aglonu. Alternatīva bija iet vienatnē.

Priesteris Pāvils, pareizāk sakot, viņa sprediķi lika man izšķirties par labu iekšējai ar Madonas svētceļniekiem, jo vēlējos, lai svētceļojuma laikā ir laba garīgā vadība. Un vēl – pirms izešanas nolēmu, ka šogad būšu laimīga! Vienalga, kas pa ceļam notiks, ko teiks vai neteiks priesteris, kādi būs grupas biedri, ēdiens vai naktsmājas. Būšu laimīga un pateicīga! Un tāda bija līdz Aglonai.

Svētceļojuma laikā visvairāk mani uzrunāja priesteris mācība, slavēšana un vienkārša kopā būšana kā kopienai. Laimes sajūtu radīja arī apjaušana, ka palīdzēju svētceļojumā uz Aglonu pirmo reizi doties savai krustmeitiņai (tas varētu būt labs tradīcijas aizsākums).

Mazliet skumji bija dzirdēt par iekšējiem ievainojumiem Madonas draudzē. Tādēļ gandrīz vai bibliiski simboliskas šķita priesteris konferencēs. Gan veids, kā priesteris Pāvils aicināja raudzīties uz Bībeles tekstiem, piemēram, iztirzājot pazudušā dēla stāstu, kur nepierasti lielu uzmanību veltīja mājās palikušajam dēlam un tā attiecībām ar tēvu, vai samārietes stāstam pie akas, gan veids, kā konferencēs tika

organizētas, proti, priesterim simboliski sēžot pie akas („Dod man dzert!”) vai sēžot ļaužu ieskautam zem krusta vai plavā. Tādus brīžos sajutos, it kā būtu grupā pirms 2000 gadiem, kas sanākusi, lai klausītos Jēzu. Paļāvīgas uzticēšanās sekošanā tēmu pārdomāju arī Aglonā Krusta ceļa laikā, kad pr. Pāvils, nesdams Madonas grupas karogu, veda Krusta ceļā aiz sevis visu mūsu grupu. Tā bija kopības sajūta bez vārdiem zem un aiz krusta.

Svētceļojuma laikā ikvienam bija iespēja nest arī lielo krustu. Sākumā no šāda piedāvājuma kategoriski atteicos, bet tad apņēmā. Piekrišana jeb ļaušanās deva vēl vienu īpaši savijījošu momentu. Nevēlējos nest krustu, ja tā var teikt, ar netīru sirdsapziņu, tādēļ atkāpos aptuveni 40 soļus uz grupas beigām, lai pieietu pie grēksūdzes. Šie bija grūtākie 40 soļi svētceļojuma laikā, bet pēc grēksūdzes sekoja 40 skaistākie soļi atpakaļ, lai nestu grupas krustu.

Katrs ceļojums dod iespēju mācīties. Šis lika aizdomāties par būšanu aklai ar redzīgām acīm. Bija kļūdas, kuras nepamanīju, piemēram, nepieciešamību ģimenes ar bērniem pirmās laist pēc ēdiena un ļaut tām pirmajām izvēlēties gulamvietas naktsmāju vietās, neteikt uzreiz „nē”, kad tieku aicināta palīdzēt darīt to, kas man ne visai patīk. Taču es mācos, tāpat kā mēs visi. Būt labākai meitai, mātai, draudzenei, krustmātei... Tieši to dod svētceļojums – iespēju mācīties no citiem un sevis. Paldies visiem, īpaši priesterim Pāvilam un bērniem par iespēju būt kopā, lai mācītos!

**Līga Irbe,
autore foto**

PASTORĀTS TURPINA DARBU

Madonas draudzē jau trīs gadus aktīvi darbojas pastorāts, kas pulcē zinātkārus kristiešus. Tā ir kā atbilde garīgam izsalkumam pēc Dieva un ticības. Kas ir pastorāts un ar ko tas nodarbojas, atbildi radu pie **Ilonas un Raimonda Grīgiem** (attēlā), kuri vada vienu no diem draudzes pastorātiem.

– Pastorāts ir kristīgu cilvēku grupa, kas turpina mācīties un izzināt, – saka Ilona. – Pamatā tie ir kristieši, kas beiguši Alfa kursu un atrodas pusceļā uz Dievu. Pastorāts ir

vieta, kur pulcēties, lai rastu garīgu atbalstu grūtos brīžos un papildinātu zināšanas par Dievu. Tikšanās reizēs, kas notiek reizi divās nedēļās, tiek apspriestas problēmas, ar kurām ikdienā saskaras cilvēki. Tiek skatītas lūgšanas, pārspriesti temati, ko uz katru tikšanās reizi sagatavo kāds no pastorāta dalībniekiem. Ilona piemin, ka ir izveidota lūgšanu grāmata, kurā pastorāta dalībnieki ieraksta savas vajadzības. „Katram ir sava sāpe, par ko lūgties. Ierakstot to lūgšanu grāmatā, izsūtām ziņu pārējiem dalībniekiem, un mums visiem divas nedēļas ir par ko lūgties.” Abos pastorātos tiek apspriesti un izzināti arī Katehisms.

Ierunājoties par nākotnes plāniem, tiek minētas vairākas idejas. Piemēram, uz rudeni plānots abiem draudzes pastorātiem apvienoties, lai padziļināti izzinātu Katehismu. Lūkojoties nākotnē, Ilona piebilst: – Ir doma pastorātā skatīties kristīgas filmas. Es piedāvāju pidžamu tērpā, bet īsti neviens tam vēl nav piekritis. Ideju ir daudz, bet tiek ņemts vērā nelielais dalībnieku skaits, kas ir būtisks plānu īstenošanā. Ilona neskumst,

ka pastorāts pulcē nelielu skaitu kristiešu, jo pēc viņas domām galvenais ir lūgšanas.

Noskaidrojam, ka pastorāta formāts Madonā ir priestera Riharda Rasnača rosināts.

Pirms lielās Alfas konferences Rīgā priesteris esot pienācis pie Raimonda un Ilonas, sakot: – Grīgi, vēlos, lai jūs dodieties uz Rīgu, noklausieties informāciju par pastorātiem un īstenojiet aktivitāti draudzē!

Lai gan ideja par pastorātu ir radusies ārpus Latvijas, tas nebija šķērslis ie-

nest šādu piedāvājumu Madonā. Ārzemēs ierasts, ka lūgšanu grupas ir sadalītas, vadoties pēc kopīgām interesēm, piemēram, makšķernieki tiek ar makšķerniekiem, sportisti ar sportistiem, mūziķi ar mūziķiem. Madonas pastorāta dalībniekiem kopīga esot ceļošana.

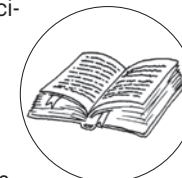
Vaicājot par jaunu dalībnieku piesaistīšanu, Raimonds atbild īsi: – Mēs gribam, lai citiem ir tikpat liels prieks, kā mums. Pastorāts ir vieta, kur ne tikai izzināt ticības ceļus un remdēt garīgo izsalkumu, bet gūt prieku slavējot un lūdzoties. Gluži kā draudzē visi ir kā viena liela ģimene, kas vienojas kopīgā izzināšanas ceļā.

Sarunas noslēgumā top skaidrs, ka pastorāts ir ļoti vajadzīgs kristiešiem, kas vēlas būt tuvāk Dievam un rast atbildes uz jautājumiem. Lai arī cik dažādos veidos atbildes tiek saņemtas, ir vērtīgi pavadīt laiku kopā ar cilvēkiem, kas tevi saprot un lūdzas ar tevi tad, kad dzīvē rodas sarežģījumi. Tā ir vieta, kur atgūties no dienas raizēm un kur valda prieks, kas nepazūd, bet paliek.

Viktorija Fursa, foto no arhīva

VEIDOSIM DRAUDZES BIBLIOTĒKU PAŠI!

Iecere veidot draudzes bibliotēku gaisā virmo jau kādu laika sprīdi, nu pienācis laiks ar šo ideju iepazīstināt visu lasītkāro draudzi. Bibliotēkas krājumu veidosim no mūsu dāvinājumiem, tāpēc ikviens ir aicināts atnest reliģiska satura grāmatas pieaugušajiem vai bērniem. Varbūt tās jums (tev) ir dubletes vai nupat nopirkta grāmatu galda, vai arī sen izlasītas un pārlasīt gribētos vēlāk, bet glabāšanai mājas grāmatu plauktā nav vietas. Tad, lūdzu, uzdāviniet draudzes bibliotēkai! Bibliotēku varēs izmantot jebkurš draudzes cilvēks pēc svētdienas dievkalpojuma. Visus pieejamos materiālus izsniegsim līdzņemšanai uz no-

teiktu termiņu. Kādas tad grāmatas vai CD tiks ievietotas kopīgajā plauktā? Lūgšanu grāmatas, Svētie Raksti, baznīcas vēsture, svēto dzīves apraksti. Protams, šo grāmatu vērtība ir to saturā, bet tās nevar būt nolietotas. Tiks veidots iespieddarbu saraksts, krājumu veidosim dažādās valodās. Ir doma bibliotēku iekārtot svētceļnieku mājā. Dāvinājumus bibliotēkai varēsīt atstāt šai ēkā pēc svētdienas dievkalpojuma.

Priecāsimies par vēlmi lasīt un izzināt! Lai Svētā Gara spēkā mums kopīgi izdodas veicināt labas garīgās literatūras pieejamību!

Valentina Ločmele

LITURĢISKĀS MŪZIKAS VASARAS AKADĒMIJA

No 17. līdz 19. augustam Rīgas Augstākais reliģijas zinātņu institūts (RARZI) pirmo reizi organizēja liturģiskās mūzikas vasaras akadēmiju „Psallite Sapienter” (Dziedāt Noslēpumu). Akadēmijas dalībnieki noklausījās lekcijas par liturģisko mūziku, praktiskās nodarbībās apguva gregoriskos dziedājumus, ērģeļspēli un improvizāciju, kā arī piedalījās liturģiskajā kopkorī.

Vasaras akadēmijas piedāvājumam atsaucās arī mūsu draudzes pārstāve Lau-
ma un priesteris Pāvils.

Kā vēsta RARZI direktore Žanete Narkēviča, Latvijā ir daudz talantīgu baznīcas mūziķu un komponistu, un RARZI jau kādu laiku domā par to, ka perspektīvā šai mācību iestādē varētu atvērt mūzikas programmu. Lai tas notiktu, svarīgi saliedēt un apzināt ar mūziku saistīto cilvēku potenciālu.

Inese Elsiņa

TIEKAS MŪSU DRAUDZES ĢIMENES

21. augustā notika ikmēneša ģimeņu tikšanās. Baudot silto un saulaino laiku, tikšanās notika baznīcas dārzā. Ģimenēm bija iespēja dalīties par pēdējā mēneša laikā piedzīvoto, un notikumu tiešām bijis daudz. Par tikšanās pārrunu tēmu bija izvēlēts stāsts, kurā kāds bagāts vīrs aizved savu dēlu uz nabadzīgu ļaužu saimniecību, lai parādītu savu pārkumu, savukārt dēls, vērojot dabas skaistumu un cilvēku sirsniģās attiecības, saprot, cik nabadzīgi patiesībā ir viņi paši. Stāsts vedināja atcerēties savas bērnības atmiņas – to, kas bijis svarīgs mums un cik maz līdzekļus tas prasījis. Vissvarīgākās un skaistākās lietas dzīvē ir par velti. Paldies Laumai un Sanitai, kuras tikšanās laikā pieskatīja mūsu bērnus un paldies priesterim Pāvilam par klātbūtni un slavēšanu. Nākamā ģimeņu tikšanās paredzēta 11. septembrī, Tēva dienā.

Agnese Liepiņa

AIZVADĪTAS PASAULES JAUNIEŠU DIENAS

31. jūlijā ar Svēto Misi, ko apmeklēja vairāk nekā 2,5 miljoni cilvēku, netālu no Krakovas noslēdzās 31. Pasaules Jauniešu dienas. Svēto Misi celebrēja pāvests Francisks, paziņojot, ka nākamās Pasaules Jauniešu dienas notiks Panamā.

Pasaules Jauniešu dienās piedalījās arī mūsu draudzes jaunieši. Lūk, dažas atziņas!

– Šis bija manas pirmās Pasaules Jauniešu dienas. Aizvadītā pusotra nedēļa bija ļoti piepildīta, iepazīnu draudzīgus, pozitīvus cilvēkus, poļu kultūru, mentalitāti, nedaudz arī valodu. Pārsteidza poļu viesmīlība, kristīgo jauniešu atvērtība un draudzība. Gandrīz visi cits citu, ejot garām, sveicinājām ar „high five” žestu vai, satiekoties vairākām kompānijām, sanāca pat „high five” vilnītis. Dažreiz viena kompānija veidoja vārtiņus citām, kas nāca pretim, un tas sniedza pārsteidzošu vienotības izjūtu. Jauniešu dienu pasākumos, domājot par to, ka tik daudz jaunu cilvēku lūdz un slavē vienu Dievu, pārņēma sajūta, it kā būtu maza daļiņa no kaut kā milzīga.

Bija prieks, ka beidzot piepildījās sapnis redzēt dzīvā savu mīļo kori „Libera”. Tas bija viens no fantastiskākajiem mirkļiem, jo sastapt šo kolektīvu likās neiespējami. Protams, lieliski bija vērot arī citus izpildītājus – gan mūsmāju Inesi Šuļžanoku, gan Maiklu Patriku Kelliju. Ļoti novērtēju izcilās slavēšanas dziesmas, kas skanēja oriģinālvadās un citās.

Liesma Zariņa

– Pasaules Jauniešu Dienās biju pirmo reizi. Tas bija tik skaists pasākums! 2,5 miljonu jauniešu vidū būt Sakramenta priekšā un adorēt, slavēt Dievu un piedalīties Sv. Misē ir neaizmirstami. No sirds vēlos pateikties!

Alise
Simane

– Divas nedēļas Polijā paskrēja nemanot. Pirmā nedēļa bija sagatavošanās posms, kur mani visvairāk

uzrunāja poļu teiciens „Ja ciemiņš ir mājās, tad arī Dievs tur ir”. Mazajā pilsētā Kolno varēja just Dieva klātbūtni caur izslavēto poļu viesmīlību, sadraudzību, dabu. Braucām ar kuģīti, baudījām poļu virtuvi, lūdzāmies Krustaceļu mežā, sportojām un devāmies ekskursijās.

Savienojošais posms – astoņu stundu garais brauciens ar speciāli Jauniešu dienām paredzēto vilcienu uz Krakovu – bija visīpašākais. Ceļu pavadījām ar slavēšanas dziesmām, spēlēm un sarunām.

Jauniešu dienu uzrunā pāvests Francisks minēja, ka pirmais žēlsirdības darbs ir būt vienotiem, tas nozīmē nojaukt mūrus un celt tiltus savā starpā. Un šajās dienās to varēja gūt. Ar jebkuru no 2 miljoniem jauniešu bez aizspriedumiem varēja sasveicināties, iepazīties vai vienkārši garāmejojot „iedot pieci” un uzsmaidīt. Tas neprasija daudz, toties atpakaļ saņēmām ticības un mīlestības liecības. Pasākumi, kopējā atmosfēra un tikšanās ar pāvestu sniedza emocijas, enerģiju un vērtīgu pieredzi.

Lauma Zariņa

Dieva Jērs

Dieva Jērs (latīņu: *Agnus Dei*)

ir viens no kristietības pamatsimboliem. Bībelē tas pirmo reizi parādās apustuļa Jāņa evaņģēlijā. Kad Jānis Kristītājs, ieraugot nākam Jēzu, sacīja: „Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēkus.” (Jņ1, 29)

Tas būtībā simbolizē Jēzus Kristus nesto upuri, lai atpestītu cilvēci no bojāejas.

Jērs simbolizē gan nevainību, gan ievainojamību. Baznīcā Dieva Jērs bieži tiek attēlots ar karogu, kurā ir sarkans krusts.

Draudzes vizītkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13, Madona, LV 4801
E-pasts: draudze@madona.lv
<http://www.draugiem.lv/madonasdraudze>
<https://www.facebook.com/madonasdraudze>
Twitter: @Madonasdraudze
Konts: LV19UNLA0095132107450, SEB BANKA

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: psksamolla@gmail.com

Lūgšanu kapela

Atvērta visu diennakti (Raiņa iela 5)
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Bībeles stunda

Laiks: otrdien plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mīse Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien, trešdien, piektdien – plkst. 8
Otrdien, ceturtdien – plkst. 18
Sestdien – plkst. 10
Svētdien – plkst. 11 un 18

Lai saņemtu draudzes jaunumus un iknedēļas pasākumu grafiku savā e-pastā, ir jāpiesakās, rakstot uz e-pastu: mdravize@gmail.com

Draudzes kalpojumi

Pastorāti

Vada (pārmaiņus): Raimonds, Ilona Grīgi (t. 29397217) un Anita Cibule (t. 26464574)
Laiks: katru ceturtdienu plkst. 18.45
Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Draudzes koris

Aicina dalībniekus visās balsu grupās
Kontakti: Kristaps Šķēls (t. 26610129)

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katra mēneša otrajā svētdienā plkst. 13
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Agnese Liepiņa (t. 26388710)

Vīru vakari

Laiks: katra mēneša pēdējā piektdienā plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518)

Kalpošana slimnīcā – Nepieciešami cilvēki, kas palīdzētu kalpošanai slimnīcā!

Vieta: Madonas slimnīcas kapela
Kontakti: Emīlija Lietaviete (t. 27827873)

Caritas Latvija Madonas draudzes kalpotāju grupa

Kontakti: Olga Madžule (t. 26548915)

Muzikālās nodarbības bērniem „Mazais Jēriņš”

Vieta: Jauniešu centrs KUBS (Raiņa 12)
Kontakti: Dace Sināte (t. 26442270)

Draudzes novērojums

Kāda priestera dzīvokli saplīst ūdens caurule. Ūdens appludina kaimiņus augšā, lejā, pa kreisi un pa labi.

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola,
Agnese Liepiņa (t. 26388710),
Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Uz vāka – Aglona, 15. augusts. Ineses Elsiņas foto.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika.
Iespiests: SIA „Latgales druka”.
Viena eksemplāra cena ir 0,30 EUR.